

ærede Ordfører meddelte nemlig, at det var klart, at Ministeren befandt sig i en Wildfarelse, naar han havde troet, at det var Udvalgets Mening at ville sælde en Dom over Politidirektørens Optraeden i denne Sag. Jeg tilstaar, at jeg blev meget overrasket derved, thi skjøndt jeg har deltaget i alle Udvalgets Forhandlinger, saa er det dog end ikke gaaet op for mig, at den ærede Minister i den Henseende befandt sig i nogen Wildfarelse eller Misforstaaelse. Den overmaade fine Distinktion mellem at bedømme, om der i Politidirektørens paaanførte Optraeden kan antages at foreligge en Tilfidesættelse af Grundlovens Bestemmelser, og saa det at sælde Dom over Politidirektørens Optraeden, var ikke gaaet op for mig; men det forekommer mig, at netop, naar man fandt det aabenbart, at Ministeren befandt sig i en Misforstaaelse eller Wildfarelse med Hensyn til Udvalgets Hensigter og dets Skrivelses egentlige Mening, bliver det virkelig dobbelt paafaldende, at man ikke har gjort ham opmærksom paa, denne hans Misforstaaelse eller Wildfarelse, og at man ikke har givet ham Leilighed til at berigtige den. Jeg finder herefter Udvalgets Flertals Fremgangsmaade endnu mere uforklarlig, end jeg fandt den før. Jeg finder den ganske vist meget mindre forklarlig, men ogsaa meget mindre forklarlig. Den vilde være meget forklarlig, hvis man kunde antage, at Flertallet havde betragtet det som sin Hovedopgave at stille sig saa ubehagelig som muligt ligeoverfor den ærede Minister og gjøre sig saa behagelig som muligt ligeoverfor de ærede Socialister, men man tør jo ikke tro, at det skulde have været Flertallets Hensigt eller Mening at betragte dette som Udvalgets Hovedopgave; men jeg søger da forgjæves efter en Forklaring af dette, at man saaledes har villet overraske Ministeren med en Indstilling til Thinget om at rette en høitidelig Opfordring til Ministeren om at meddele Udvalget Aktstykker, med Hensyn til hvilke man fandt det aabenbart, at han væsentlig paa Grund af en Misforstaaelse negtede at meddele dem, og Overraskelsen maatte jo unegtelig for den høitagtede Minister være saa meget større, som Udvalgets Indstilling endog omfatter et Punkt, der slet ikke tidligere havde været bragt paa Bane, hverken i Klagen til Rigsdagen eller i Udvalgets Skrivelse til Ministeren. Jeg sigter herved til, at der i Udkastet til Beslutningen staar, at man ønsker Aktstykker med øvrige Oplysninger angaaende Regtelsen af Lieutenant Bios Ret til at udgive i Trykken, hvad der ved Politiets Gjensynsmyndighed befandtes ikke at vedrøre den Sag, hvorfor han var under Tiltale. Herover var ingen Klage ført til Rigsdagen, thi ganske vist staar der i Bios Skrivelse til Folkethinget: „Som Følge af denne Bøging blev jeg og 2 af mine Medbestyrere arresterede Natten mellem den 4de og 5te Mai og have nu hensiddet 7 Maanedes i strengt Fængsel, uden at have Tilladelse til at

føre det fornødne Tilsyn med vore private Afseer, uden at maatte ubøve den enhver dansk Borger ved Grundloven sikrede Ret til ved Trykken at offentliggjøre sine Meninger“; men det er aabenbart, at han ikke i disse Ord fører nogen Klage over at være afflaaen fra at kunne ved Trykken offentliggjøre sine Tanker; tværtimod synes jo disse Ord at medføre, at han betragter det som en Konsekvens af sin Arrest, at det forholder sig saaledes. Hvad dette Punkt angaar, er det altsaa egentlig først igjennem den høitidelige Opfordring af Thinget, at Ministeren vilde faae en Anmodning om at meddele Aktstykker. Siden jeg i Øvrigt er ved dette Punkt, tør jeg maatte tillade mig et Par Bemærkninger om dets Realitet. Rigtig nok hører jo Sagens Realitet slet ikke ind under denne Behandling, og jeg vilde derfor have fundet det rigtig, om man havde holdt den udenfor, men da man nu engang er kommen ind derpaa, og da navnlig den ærede Ordfører forleden Dag med Styrke søgte at gjøre gjældende, at der i dette Punkt forelaa en Overtrædelse af Grundlovens § 88 . . . . . (S. N. Hansen: Det har jeg ikke sagt.) ja, jeg har ikke fundet Andet, end at den ærede Ordfører med Styrke paaberaabte sig Grundlovens § 88 med Hensyn til dette Punkt. (En Stemme: § 86) ja, § 86. Jeg skal da tillade mig et Par Bemærkninger, siden man er kommen ind derpaa. Ganske vist staar der i Grundlovens § 86, at Enhver er berettiget til ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker; men det er jo dog aabenbart, mine Herrer, at denne Bestemmelse ikke kan sigte til ethvert som helst Tilfælde, i hvilket Borgerne kunne komme til at bevæge sig. Ligesom vistnok Enhver vil indrømme, at den, der allerede er dømt, navnlig til Strafarbejde og deslige, umulig kan paaberaabe sig denne Paragraf som Hjælpemiddel til, medens han befinder sig under Straffeanstaltens Disciplin, at trykke, hvad han vil, saaledes er det, skjøndt af en anden Grund, ikke mindre indlysende, at den, der er bleven fængslet, heller ikke kan frit offentliggjøre, hvad han vil. Det er jo klart, at efter ethvert som helst kriminelt Processystem er Fængslingen og den derigjennem bevirkede Afsondring af den Paagjældende fra Omverdenen et uundværligt Middel til Undersøgelserns Fremme, det er uundgaaelig nødvendigt at hindre ham i at korrespondere med Omverdenen, men det er dobbelt uundværligt under vore Forhold. Som vort kriminelle System er, vilde Samfundet være fuldstændig prisgivet, hvis det skulde være tilladt Arrestanten paa det Frie at korrespondere gennem Trykken med Omverdenen. Medens det er saa, at ikke det mindste Skriftlige maa uden Undersøgelserdommerens Tilladelse være udgaaet fra Arrestanten, vilde det være en haandgribelig Urimelighed, om enhver Arrestant skulde ganske frit have Lov til at trykke, hvad han vilde, og igjennem Trykken sætte sig i Korrespondance